

Avântul

„AVÂNTUL” LA ȚARĂ

ZIARE de ȘANTAJ

Piatra la prin tine...

Presă moralizatoare ?

E de necontestat rolul pe care-l are presa în societate.

Problema aceasta, a rolului presei, a format multă vreme un interesant obiect de discuție și de felurite interpretări cari, raportate la rezultatele constatate în decursul timpului, au făcut să i se atribue presei denumirea de a patra putere a statului.

Așadar cine își propune să fie un răspânditor de opinii, trebuie să aibă în vedere, în primul rând, faptul întrucât potale fi folositor societății prin manifestările sale.

Nu e onorabil pentru cineva, care se pretinde gazetar, să urmărească numai scopuri pur materiale, prelându-se la orice fel de acle josnice, cari nu l-ar putea decât compromite.

O gazetă, care urmărește îndreptarea unui rău social, o gazetă, care în interesul societății și pentru binele publicului, caută să scoată la lumina zilei tot felul de pollogării practicate în culare sau culare instituite de stat sau particulară, trebuie să-și mențină o altitudine demnă și intransigență. O gazetă trebuie să propage cinstea și să contribuie astfel la moralizarea vieții sociale.

Știm cu toți cum, dela războiu începe asemenea unei moliime ucigătoare, s'a înclinat, în țară la noi, dorul de îmbogățire. Se urmărește însă o îmbogățire cât mai grabnică și cât mai pe nemuncite.

Munca este considerată de unii, simplu mijloc de a-ți ține existența. Dacă însă vrei să parvi, să ai considerații în lume, atunci trebuie să-ți faci avere.

Dar cum se adună averea repede, dacă nu pe căi necinstite!

Or, rolul gazetelor este tocmai acela de a fi adversare temute și demascatoare a tuturor fărădelegilor.

Imediat ce e gazetă își bate joc de cineva pentru simplul motiv de a-i exlorcă bani și a pierdut prestigiul.

E cazul cu gazeta „Volla” al cărei director, învățătorul Drăgușanu, a fost prins în flagrant delict de șantaj.

A o face pe moralizatorul locului tu care ai în tine stofă de excroc, iată pervertire de caracter.

D. L. Stăhiescu

DE LA LICEU

Pentru internatul liceului „Petru Rareș” sunt libere 11 burse a 5000 lei anual și se ocupă prieducurs care se va ținea între 5-10 Septembrie a. c.

Dar acesta nu s'a interesat de școală. Avea alte afaceri, și se ocupa și cu scoaterea rudelor din școală, intervenind ilegal la direcție.

Credem că actualul revizor școlar, D-I Al. Ionescu — care s'a dovedit un bun organizator — se va îngriji și de umila, bătuța de Dumnezeu și uitata de oameni, Școala primară din Secu Buhalnița.

Strozy

Când am plecat noi, acum o jumătate de an și mai bine, la drum cu „Avântul”, am plecat nu dintr'o ambiție nejustificată, nu din pornire pătimașă și nici dintr'o mândrie personală de a ne erija dintr'odată în redactori responsabili, în directori de gazetă ori în conducători de opinie publică.

Nu această ambiție prostească am avut-o în vedere. Publicul, care ne citește neîntrerupt de o jumătate de an, a avut ocazia să se convingă de sinceritatea spuselor noastre.

Am pornit la drum — prevăzând toate piedicile, toate obstacolele perverse și toate insinuările — împinși de niște gânduri vechi, de niște idei ce ne torturau de ani de zile.

Propunerea noastră, diverșilor intelectuali din localitate, a fost primită în mare parte cu neîncredere. Numai doi-trei ne-au înțeles gândurile; și aceștia sunt și astăzi în jurul nostru.

Programul nostru anunțat în primul număr în articolul „justificări” a pus pe gânduri pe mulți.

Și nu numai că i-a pus pe gânduri, dar i-a făcut să protesteze în svârcoliri convulsive, disperate.

Și zilnic, de o jumătate de an, am trecut — ca o caravană printre câinii care o latră — printre toate hărțuirile clandestine și fățișe, ale tuturor Telegraților, ale tuturor Q. F. Minor-ilor, ale tuturor Grunșteini-ilor, ale tuturor Herșcovici-ilor, ale tuturor Fă-lieilor și ale tuturor Voltelor, cari au început să răsără, în calca noastră, ca ciupercile după ploaie.

O școală în ruină

Exuberanța unei reconfortante excursii, făcută pe valea Bistriței, ne-a fost turburată de întâlnirea, în calea noastră, a ruinei ce se se cheamă „Școala primară din Secu Buhalnița”.

Câteva ore pe care le-am petrecut acolo, în locuința directorului școlii, de sub acoperământul instituției, ne-a oferit tristă realitate în toată goliciunea ei.

Împrejmuită ca locuința celui mai nevoiaș om din sat, școala aceasta este o jalnică dărăpănătură. Pereții și podelele stricate, geamurile cârpite și cu prevazurile putrezite, bagdadia coșcovită și afumată.

O ploie torențială vine însă de ne dă explicația acestei stări de ruină mizericordioasă în care se află localul.

Cinci minute după începerea ploii, nu-ți mai puteai da seama dacă ești în casă ori sub cerul liber. Ploaia pătrundea prin acoperișul putrezit cu cea mai mare ușurință și cădea peste materialul școlii, peste mobilă și peste așternu-

Și nici odată nu ne-am dat bătăuși.

Am știut să demascăm, la vreme, pe toți insinuatorii, pe toți calomniatorii și pe toți delinquentii; parchetului, cari ne-au ieșit înainte.

Câteodată, poate prea aspru, prea nemilostivi, prea duri, dar întotdeauna demni și cinstiți.

Acesta a fost programul nostru anunțat; acesta a fost drumul pe care am mers și tot acesta ne va fi întotdeauna și în viitor.

„Avântul” a fost, întotdeauna, la înălțimea chemării sale, înțelegându-și, inteligent, rostul, în ciuda tuturor bârlitorilor și colportorilor de mahala.

Nu a menajat pe nimeni, niciodată. A căutat să ia bucuroș apărarea nedreptăților și a înțeles să infiereze calomnia.

A știut să discrediteze și să zădărnicească, întotdeauna acțiunile dăunătoare, a știut să trezească la realitate.

A știut să arate, în toată goliciunea lor pe mișcările cari induceau în eroare opinia publică și se erijau în îndrumători ai ei chiar ei necinstiți, delinquenți ai parchetului, contravenienți ai ordinii publice, bătăuși calomniatori, excroci și șantajisti ordinari.

„Avântul” neavând a se teme de nimic, a demascat crud opinii publice pe matadorii și mentorii improvizati de combinații oculte și de mârșave dedesubturi.

C. N. TURCU

Nevoia ce se simția de un ziar românesc, care să susțină interesele populației noastre băștinașe și s'o îndrumeze în diferitele laturi ale vieții economice, culturale, religioase, fără înconjur și fără frică de a deștepta susceptibilitățile unor naționalități irascibile și conveșuitoare cu noi, reiese din căldura, cu care este îmbrățișat acest ziar, în păturile largi ale sătenilor și ale conducătorilor lor și în rândurile intelectualilor orășeni.

Din conversațiile avute cu luminătorii satelor, se vedește bucuria lor sufletească pentru reușita acestui deziderat, nutrit de mulți, încercat de unii, dar înălțat de conducătorii „Avântului”. Ziare cu colorit politic a mai văzut orașul nostru, dar viața lor efemeră a arătat subreda lor existență, din motive ștreine de sufletul curat al poporului nostru. Trambolinele politice nu pasionează populația pașnică și muncitoare, de aceea răceala și indiferența cu care sunt întâmpinate ziarele răsărite din asemenea motive sunt semnificative.

„Avântul” cu toate atacurile necavaleresti ale unor confrăți din localitate, reușește să-și croiască o albie tot mai adâncă în sufletul cetitorilor, prin felul cum înțelege să-și îndeplinească menirea lui culturală.

Românii pot fi mulțumiți că au ziarul lor, un glas de trâmbiță, prin care pot să-și spună păsurile lor. Ambitia oricărui bun român dintre noi trebuie să fie întreținerea acestui ziar în plină activitate.

Apariția lui reguiată însă reclamă nu numai aprobarea ideilor și a planului de lucru, nu numai admirația pentru munca depusă ci și mijloacele trebuitoare pentru tipărire. Ideia unui câștig material să fie exclusă din mintea cetitorilor. Ziaristica de provincie nu numai că nu este un mijloc de îmbogățire, ci nici onăcar de existență. Directorii și colaboratorii dacă n'ar avea mijloacele lor proprii, de trai, în mănădele ziarului ar da fal'ment.

De aceea o datorie neapărată a abonaților acestui ziar românesc este plățirea abonamentelor și o vie propagandă în rândurile mulțimei știutoare de carte pentru abonarea mai multor dintre sătenii, înțelegători cât și de cât al rostului presei locale în mișcarea socială a poporului.

Până la popor, luminătorii satelor sunt cei întâi chemați a da tot sprijinul și concursul lor pentru susținerea acestui ziar.

Pr. Gh. Verșescu

MOARTEA CIVILA

a învățătorului Petrică Drăgușeanu, fost sub revizor școlar, sub trecuta guvernare averescană, moralisator al țărănimii dela sate, demascator fantezist al tuturor fraudelor, hoțiilor și moravurilor urite din societatea orașului și a județului nostru, propagator de opinii prin ziarul „Volta“

Demascarea unui rușinos șantaj

Se știe că învățătorul Petrică Drăgușeanu a început, prin ziarul său „Volta“, un curent de regenerare, de purificare a moravurilor și de demascare a hoțiilor săvârșite -- în închipuirea sa -- de către toți cei cărora le păstră anumite resentimente.

Publicul cititor nu a înțeles, destul de bine, încă de la început, rostul acelor infame campanii. Jurnalistul Petrică Drăgușeanu însă urmărea un scop bine definit: să se facă „personagiu temut“ în localitate și să-și înființeze o tipografie proprie, unde să-și tipărească gazeta, pe care, în ultimul timp, nu i-o mai tipăria nimeni, în oraș și nici în orașele vecine.

De unde bani pentru toate acestea?

O idee foarte ingenioasă a pus în aplicare ingenișul jurnalistic-educator și moralizator al bietelor suflete neprihănite de la țară: „Șantajul“.

--„Imi dai atâția bani, nu te mai atac“.

Și, firește, bietul cetățean, atacat pe nedrept, trebui să cedeze, dacă nu eră destul de energic, pentru ca să-l puie la respect pe alte căi.

Voiă învățătorășul jurnalistic, --fost revizor școlar-- să-și facă un sistem din aceste operațiuni, cari, desigur, l-ar fi dus la realizarea idealurilor sale.

...Dar nu i-a mers.

Astăzi, dimineață, a fost prins, pe când opera cu ast-fel de procedee, a fost demascat de poliție și înaintat parchetului.

Iată cum s'au petrecut faptele:

În ziua de 25 August pe la orele 10.30 învățătorul Drăgușeanu a chemat din „Casa Steinberg“ la telefon, pe d-l Jean Cociaș, funcționar la soc. Goetz, din localitate.

Domnul Cociaș a venit după câteva minute în biroul „casei Steinberg“ unde a avut un schimb de tratative din care rezeșia următoarele concluzii:

--„Dacă d-l Francisc Polacsek ad-torul soc. Gotz Tarcău, îmi dai 10.000 lei, d-sa nu va mai fi obiectivul atacurilor mele în gazetă“.

D-l Cociaș n'a putut da un răspuns precis înainte de a cere avizul d-lui Polacsek. Învățătorul Drăgușeanu i-a dat termen până Luni la ora 9-9.30.

Pus în curent cu pretențiile învățătorășului Drăgușeanu, d-l Polacsek a anunțat imediat parchetului această încercare de șantaj și a dat d-lui I. Cociaș suma de 10.000 lei, după ce mai înainte încheiase un proces-verbal de numărul seriei și a literilor bancnotelor.

Lucrurile acestea s'au petrecut Sâmbătă după masă.

Duminică, desigur, învățătorul Drăgușeanu va fi jubilat printr'un banchet în vederea loviturii ce urmă s'o dea. Bănuim aceasta prin faptul că n'a putut fi tocmai

prompt la întâlnirea fixată, ci cu o întârziere de aproape trei sferturi de oră.

„Întâlnirea“ cu d-l J. Cociaș, a avut loc tot în fața tipografiei Steinberg, cu care se pare, învățătorul jurnalist avea oarecare legături; „tratativele“ au avut loc tot acolo, iar „afacerea“ în bodega Comisu.

Aici, după două-trei ciocane de țuică, după două-trei schimburi de vederi, Drăgușeanu desface radios servieta sa de gazetar, scoate articolele-injurii și calomnii în manuscris la adresa d-lui Polacsek, notează pe ele „anulat spre nepublicare P. D.“, le înmânează d-lui Cociaș și... primește banii.

„Târgul“ făcut, d-l Cociaș părăsește bodega întovărășit de învățătorul șantajist și în momentul despărțirii, pe trotuarul din fața bodegii, d-l Teodorescu, abilit director al poliției, secondat de polițistul Andronache, declară arestat pe Drăgușeanu și invită și pe d-l Cociaș la poliție pentru a da cuveniteile declarații.

La poliție în urma cercetărilor riguroase făcute de d-l polițai Comșa și director Teodorescu, jurnalistul excroc, fost subrevizor școlar și viitor... ex-învățător, a dat o declarație în care --spre a masca șantajul-- spune că a primit suma pentru 50 abonamente...

În servieta de jurnalist, moralizatorul opiniei publice, avea un morman de manuscrise pentru numărul viitor al „Voltei“ un clișeu al lui Rasputin, un revolver încărcat și alte multe surprize.

Cu acte dresate de către autoritatea polițienească ingeniosul învățător a fost înaintat parchetului.

Atragem atenția opiniei publice că acest învățător a cerut și P. C. S. Arhimandritului Ghenadie Caraza starețul M-rii Bistrița, un milion de lei pentru ca să înceze campaniile constră Sf. Sale.

„Avântul“ își face o datorie pentru a-l demasca opiniei publice.

Informațiuni

Tren atecat cu pietre

În ziua de 18 crt., pe când trenul No. 530 trecea pe la orele 18.30, prin dreptul podului numit „Cracău“ km. 43, a fost atacat cu pietre de niște copii cari păzeau vitele, spărgând un geam la un vagon.

Moarte subită

În ziua de 18 August cor. pe la orele 17, pe când femeia Maria Gh. Popa, în etate de 40 ani, din com. Crucea se alla într'o colibă pe munte la locul numit „Obârșia“, a înecat subit din viață.

Numița era silită în ultimul grad.

Prin decizie Ministerială, d-l Inginer șef cl. II Haret I. Enache, șeful serviciului de poduri și șosele din jud. Pula, a fost transferat pe ziua de 1 Sept. cor. la serviciul de poduri și șosele din jud. Neamț în locul d-lui Inginer șef cl. I Niculescu Dacu.

Direcția generală a C. F. R. a semnalat Ministerului de interne că mulți funcționari își vizează singuri carnetele de identitate, pe C. F. R. în loc ca acestea să fie vizate de autoritățile respective, cerând să se pună în vedere funcționarilor să fie legalizate; contrar li se vor confisca cele carnete.

Ziarul „Avântul“ primește spre publicare orice anunțuri și reclame cu prețuri modeste.